

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAI
VoiART
BARCELONA

FUNDACIÓ VILA CASAS

PRESIDENT

Antoni Vila Casas

DIRECTOR GENERAL

Joan Torras Ragué

GERENT

María José Alcoriza Vivas

DIRECTORA D'ART

Glòria Bosch Mir

CAP EXPOSICIONS I PUBLICACIONS

Isabel Gómez Rovira

CAP PREMSA I COMUNICACIÓ

Natàlia Chocarro Bosom

Carla Tarruella

Me llaman Soledad

EXPOSICIÓ

CURADOR

Glòria Bosch Mir

DIRECTORA DELS ESPAIS VOLART

Isabel Gómez Rovira

CONSERVADORA

Luciana della Villa

LOGÍSTICA I MUNTATGE

Daniel Cardona Rigau

ASSEGURANCES

Vitalicio

TRANSPORTS

Gustavo Sunyer

CATÀLEG

COORDINACIÓ

Glòria Bosch Mir

Isabel Gómez Rovira

TEXT

Mercedes Basso

FOTOGRAFIES

Ferran Giménez

TRADUCCIONS

Anglès: Tom Butcher

Castellà / català: Laia Farré

DISSENY I MAQUETACIÓ

Ferran Giménez

IMPRESSIÓ

Vanguard Gràfic, S.A.

Dipòsit Legal: B-15632-2013

ISBN: 978-84-616-5014-9

Carla Tarruella

Me llaman Soledad

del 19 de setembre
al 15 de desembre del 2013

Carrer Ausiàs Marc, 22

08010 Barcelona

Tel 93 481 79 85

espaivolart@fundaciovilacasas.com

www.fundaciovilacasas.com

Horari:

De dimarts a divendres de 17.00 a 20.30 h

Dissabte d'11.00 a 14.00 i de 17.00 a 20.30 h

Diumenge d'11.00 a 14.00 h

Tancat: festius

© Dels textos l'autor

© De les fotografies l'autor

© D'aquesta edició Fundació Vila Casas

FUNDACIÓ
VILA CASAS

Amados mares

Te busco y te busco.
Y no te encuentro.

Compañera infatigable del ausente.

El golpear del pecho
me acalla el alma,
y de nuevo te pierdo.

Se hace tan larga la distancia
en un solo segundo de mirada hueca,
que cuando de nuevo te veo,
es tan confuso mi centro,
está tan nublada mi mirada,
que sólo puedo sentir, tu lejos.

Trabajosa realidad,
tener un alma líquida,
sin códigos, ni retos.
Ingeniosa verdad, transformarlos en sólidos espectros,
para permanecer en un instante confortada por la creencia, que yo soy de vosotros.

Condenada eternamente, a la soledad de la limitación misma.
Se espesa la niebla que os mantiene unidos en la barrera de lo insólito.

Vosotros, los otros, os amo y os detesto
a partes iguales.

Y yo entre las tormentas de azules y verdes mares,
me busco,
y sólo a veces me encuentro.

Caminar conmigo por un instante,
a través de mi piel y mis coloreados líquidos
y nos encontraremos unidos entre los paisajes acuosos de mi fantasía,
para perdernos juntos en la esencia compartida.

El procés com a obra

Mercedes Basso

Parlar de l'obra de Carla Tarruella, tan personal, tan lligada a la seva condició vital, em porta a un text del crític i poeta Javier Maderuelo, per qui l'art pretén la bellesa, sent aquesta aspiració de l'art allò que marca la diferència entre l'obra d'art i qual-sevol altre producte humà. “El que commou de l'obra artística és la capacitat que posseeix de transmetre a qui la percep idees i sensacions de bellesa”.

La capacitat de commoure l'espectador és, per Carla Tarruella, una finalitat en si mateixa. No l'interessa pintar codis, pinta allò invisible, perquè l'espectador visqui o revisqui una experiència passada o suggerida.

La bellesa és, a més, —en paraules del crític— una conseqüència de la cultura. Els artistes —segueix— “realitzen obres molt variades, els objectius estètics de les quals es poden situar en allò sublim, horrorós, meravellós, pintoresc i, fins i tot, en el que és lleig. L'artista, simplement, tracta d'aconseguir arribar amb la seva obra al grau més alt en la categoria que implícitament ha escollit”.

“Per a poder jutjar i, per tant, gaudir plenament de l'obra d'art, és necessari saber quina idea de bellesa ha perseguit l'artista a cada obra, sota quines condicions s'ha fet aquell camí i quines qualitats posseeix l'obra concreta de la qual es pretén gaudir”.

M'interessa especialment prendre aquesta reflexió com a referència en el punt de partida per a transitar pel procés creatiu que culmina a *Me llaman soledad*. Quina idea de bellesa persegueix Carla Tarruella i com ha estat aquest camí, són indispensables per a gaudir plenament de la seva obra.

L'espectador podrà llegir i interpretar lliurement les obres, però necessitarà aquell coneixement que apunta Maderuelo perquè l'experiència estètica sigui més completa. Desgranar quines claus del context mouen l'artista a prendre la pintura com a llenguatge, o bé l'aspiració que desencadena l'inici de cada obra, el seu procés i quan determina la seva conclusió.

L'atzar li dona l'oportunitat de connectar amb un mitjà que fins als 29 anys li havia rondat des de l'admiració quan una exposició de Van Gogh l'impacta sent una nena, i un memorable viatge a França l'obre i sorprèn pictòricament.

El procés d'aprenentatge amb la formalitat del dibuix, l'oli i la tela són la seva base, que ha recorregut sempre autodidacta. Investiga, barreja colors, materials, escriu, cuina, pinta. És una creadora infatigable moguda per una forta necessitat de resoldre la seva personal dificultat de comunicació i per una curiositat desbordant. Aquest és el seu motor.

L'oli es va apoderar d'ella i la va envair fins al punt d'haver d'abandonar-lo el 2007. Pràcticament tota l'exposició s'ha allunyat d'aquesta tècnica per a sucumbir plenament en les aigües on pigments i acetats li proporcionen les llums, ombres, profunditat i perspectiva que busca.

La seva tècnica, com ella, és valenta, camina amb pas ferm. Es serveix d'ella fent-la anar amb infinita curiositat i respecte, escoltant-la. A cada obra "balla" amb els seus colors, entra en aquell coqueteig pel qual es mou amb desimboltura i on es sent més segura. Comença com un joc, alguna cosa l'impulsa a començar, i després d'aquell primer estadi "arriba a bolcar l'ànima" per acabar exhausta, després del procés de resina en la seva última etapa. L'aspecte aigüós del material crea aquella sensació d'immersió total a l'obra i la resina, a la qual arriba després d'aquella incansable recerca. Satisfà el seu desig de comunicar. Després del suspens arriba a l'últim estadi de l'obra, moment en què es produeix el reencontre.

El seu gest profundament expressionista ha anat aconseguint llibertat a mesura que el domini de la tècnica —molt personal i complexa—, li ha permès traslladar amb fluïdesa allò que vol evocar per a recordar-se a si mateixa i provocar en l'espectador "estats de l'ànima".

El gest de la Carla es va alliberar de la forma després de les sèries de flors o retrats *Encarcelado 1*, *Camino a casa*, *Pasará*, entre altres obres presents a l'exposició, a manera de fil conductor, per a esdevenir una plasmació de moments d'íntima comunicació amb el seu interior i amb la naturalesa.

El seu art s'allunya de la representació i es mou cap a l'acció de la matèria, sense control, tot i que encara veiem en alguna obra el record de la pauta, la geometria, la repetició, com un mantra en què troba la tranquil·litat i li permet avançar (*Cosquillas en la arena*, 2012).

El seu estil marcadament matèric en les obres més recents circula pels canals construïts en les seves fases creatives rere les quals, fruit de l'esgotament físic i mental, necessita recuperar-se. En aquest procés assimila i emprèn nous horitzons. Cada repte, des del seu primer encàrrec, l'ha obligada a mesurar-se amb si mateixa i l'ha llançada a aquelles etapes frenètiques en què el seu estudi, com a reducte on ningú no la molesta, l'atrapa fins a veure conclous les obres.

L'informalisme en Carla Tarruella respon a la indagació en la pintura com a mitjà per a comunicar-se amb el món. És sempre una necessitat vital provocada per ser una pell sensible que pateix amb el contacte directe i necessita protecció. Veig en la pintura el seu refugi, el seu espai íntim on troba cert confort, on calma la seva inquietud i troba la manera de comunicar-se. Ens parla de la seva dificultat per a connectar amb el món real, allò que hi ha "allà fora". Les relacions personals, per ningú exemptes de complexitat, són viscudes per ella amb extrema sensibilitat. I s'expressa en aquests termes: "quan algú té la necessitat d'imbuir-se d'art o d'utilitzar l'art com la vida que vol viure, finalment és perquè necessita expressar o necessita comunicar-se, o té una visió del món que no sempre és fàcil de comunicar en la vida quotidiana".

El procés creatiu li permet vomitar, escopir tal com visualitza ella aquella utilització de la naturalesa humanitzada en aquella ja llunyana sèrie de flors. Aspira a superar processos personals especialment dolorosos i recupera la seva llibertat en la pintura. El seu apropament al llenguatge artístic és terapèutic, vital, arriba a ell per necessitat. Sent que fotografia la seva ànima sense codis ni prejudicis i veure's a si mateixa, amb distància, li permet continuar i no perdre's.

En l'evolució de la seva tècnica hi ha hagut obres que no han superat el seu estat experimental, com actes fallits abandonats. Escenaris que no s'han omplert i són relegats o destruïts o, per què no, revisitats més endavant i transformats (*Laberinto magenta y amarillo*).

“En mèrit de quin encantament, de quina màgia, aconsegueix tal home superar els límits del temps i de la mort? (...) si ha estat pintor, va crear amb els set colors de l'espectre, i mitjançant la distribució peculiar de llums i ombres un quadre que, després d'haver-lo vist per primera vegada, ens ha resultat inoblidable”. Aquesta citació del gran poeta, assagista i novel·lista austríac Stefan Zweig, aprofundeix de nou en la capacitat de l'art de commoure, de superar el temps. Per això, com apunta també Carla Tarruella, l'obra ha de sobreviure a l'examen visual, i si no ho aconsegueix és destruïda. D'alguna forma —es refereix l'artista— quan l'art no té ni temps, ni raça, no té edat, no té res, quan realment hi ha alguna cosa que perdura és perquè, de sobte, alguna cosa que ve o parteix d'un individu es converteix en universal.

La figuració ha anat diluint-se en la seva trajectòria, buscant l'essència expressiva amb menys, recurrent a l'aigua per a provocar els pigments naturals. La seva reacció és en part espontània, en part buscada per l'artista. La seva aspiració, llançar-se a la superfície amb la major capacitat de buit, rebutjant els límits i les barreres, perquè necessita fluir.

La seva passió i educació literàries formen part intrínseca de l'obra, tant en el contingut com en la forma. Shakespeare, Flaubert, Baudelaire, Virginia Woolf, Borges,

Clarice Lispector, són figures essencials en la seva formació de les quals beu ansiosa en trobar-hi una referència.

En el moment en què ella identifica un estat, li dóna nom. Els seus títols, paraules escollides que tanquen una poderosa capacitat d'evocació, tanquen el procés quan aquest ha conclòs afegint al seu valor plàstic una intensa càrrega semàntica. Comença per crear imatges mentre es perd en els seus paisatges, on troba refugi, i en completar l'obra nomenant-la, apareix el sentit, carregat de significat. Després d'un debat inicial aconsegueix moure's entre el llenguatge literari i el llenguatge plàstic com una unitat, les dues es necessiten: *Encontrando estrellas*, *Marea-lluvia sobre un alma transitada*, *Corazón despeinado* o *Cruzando las aguas*. Laberint, travessia, estats de l'ànima, la seva ànima.

És interessant comprovar com algunes de les obres de l'exposició són punts d'inflexió entre una fase i l'altra. *Cosquillas en la arena* i *Cruzando las aguas* remet en encara a una seqüència seriada a la capa, un gest repetit, la música. En el primer de forma més evident i en el segon més suggerit, deixant-se anar cap a l'espontaneïtat del traç i el moviment dels materials.

A *Laberinto magenta y amarillo*, obra revisitada, es produeix directament amb certa brutalitat el trencament de geometries, la seva destrucció, escales que cauen. Formalment ha prescindit del metacrilat que també havia utilitzat en obres anteriors i aplica la resina que destrueix barreres i li dóna aquella connexió directa amb l'espectador.

A l'exposició de la Fundació Vila Casas arriba havent aconseguit desimboltura i seguretat guanyada després de 15 anys de treball, sis exposicions individuals, d'altres de col·lectives i algunes incursions en les cites del mercat de l'art. La seva trajectòria, en la qual s'ha forjat un estil poderós, sens dubte submergirà l'espectador en el seu món.

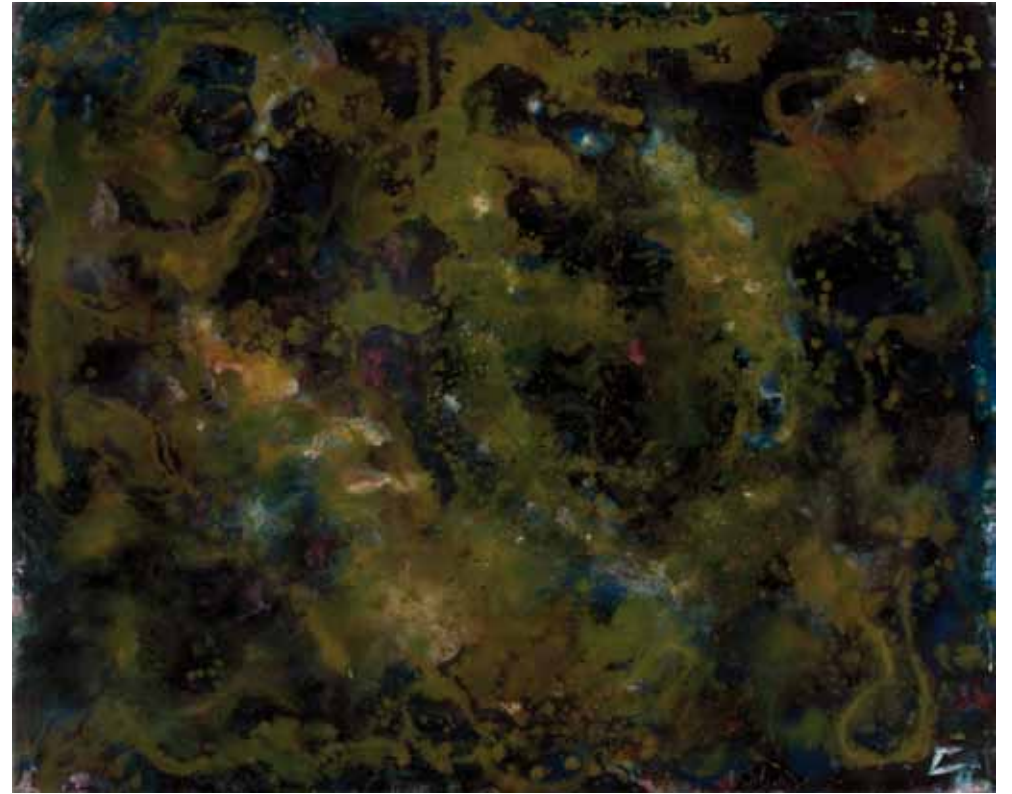

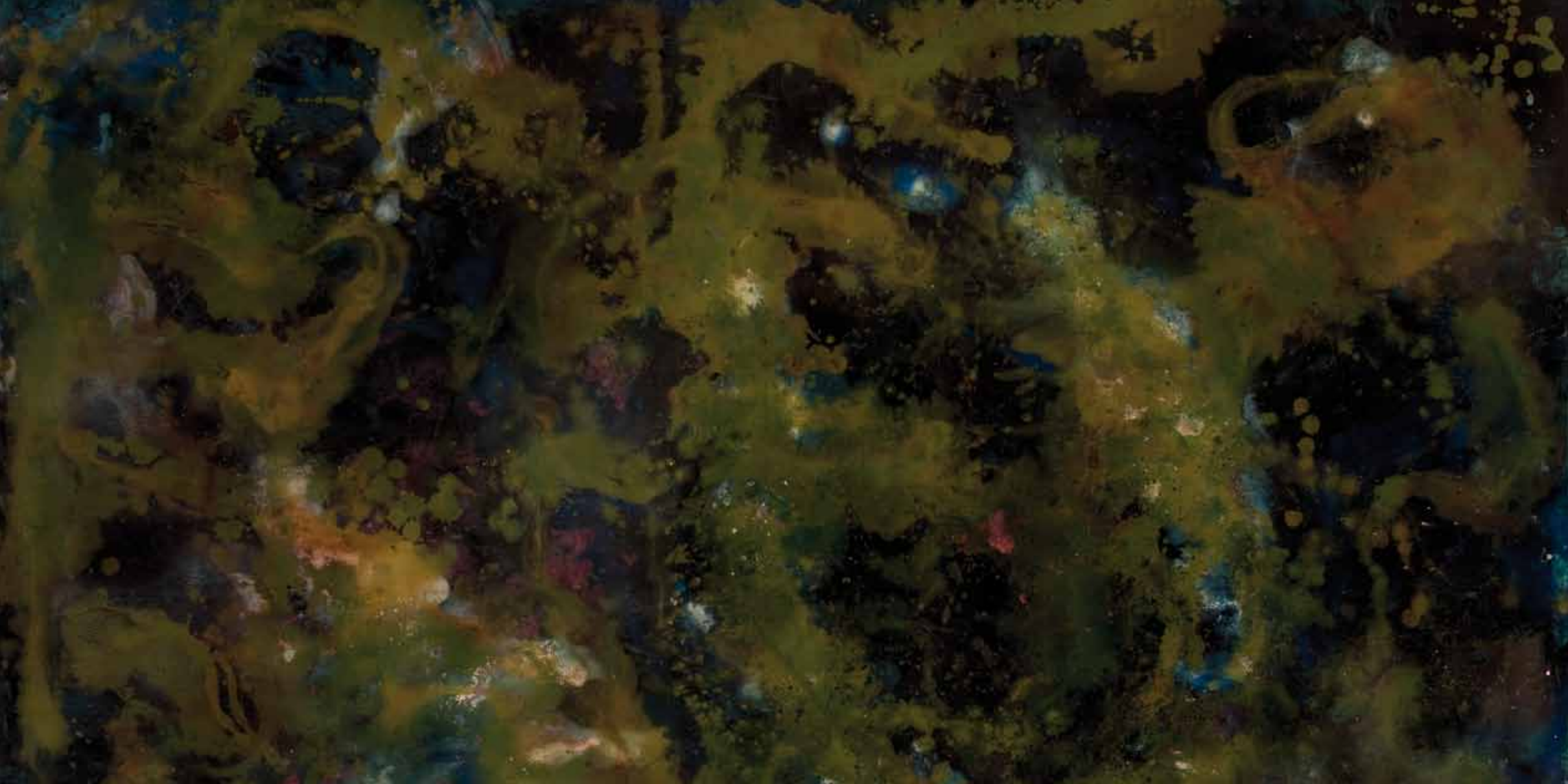

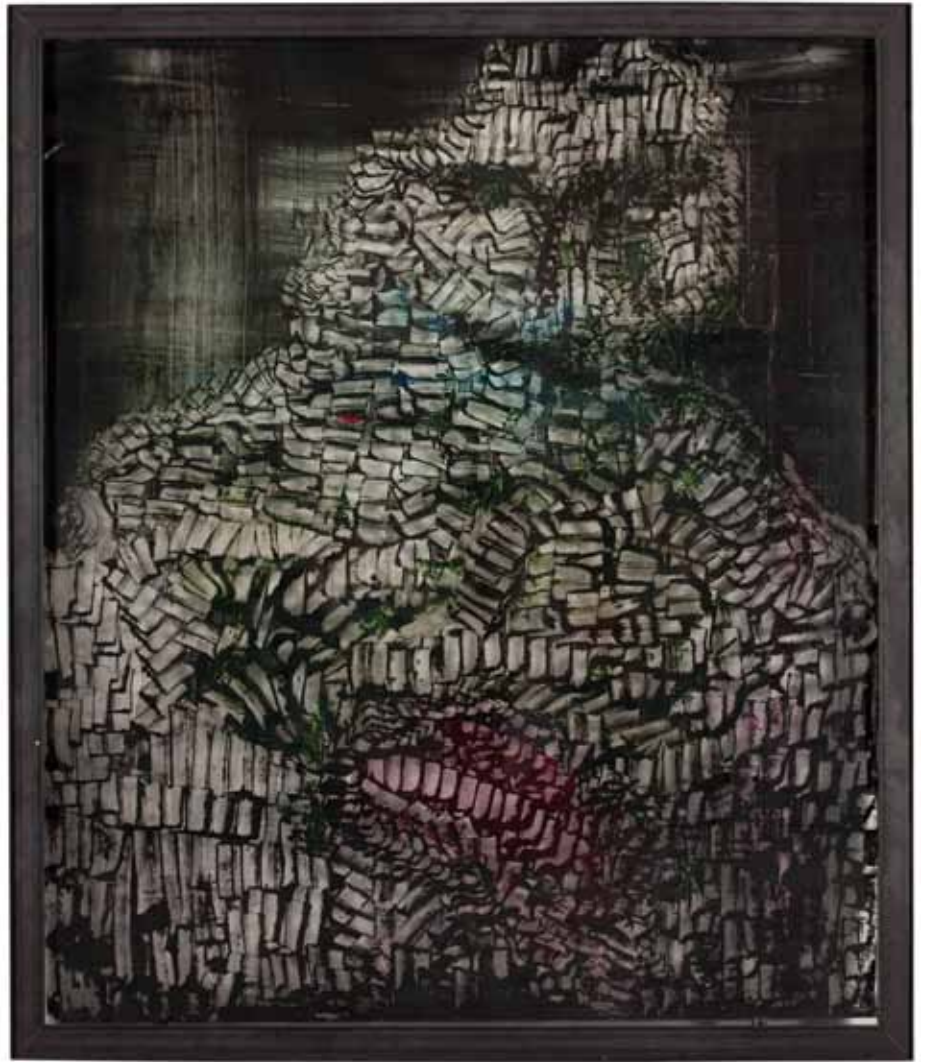

76

Tuerto 1 | 2008 | Oli, teixit, acetat i fusta | 52 x 68,5 cm

77

Tuerto 2 | 2008 | Oli, teixit, acetat i fusta | 52 x 68,5 cm

Camino a casa | 2008 | Oli, teixit, acetat i fusta | 52 x 68,5 cm

Tu mantilla de visón | 2009 | Oli, acetat i paper | 61 x 51 cm

El proceso como obra

Mercedes Basso

Hablar de la obra de Carla Tarruella, tan personal, tan ligada a su condición vital, me lleva a un texto del crítico y poeta Javier Maderuelo, para quien el arte pretende la belleza, siendo esta aspiración del arte aquello que marca la diferencia entre la obra de arte y cualquier otro producto humano. “Lo que conmueve de la obra artística es la capacidad que posee de transmitir a quién la percibe ideas y sensaciones de belleza”.

La capacidad de conmover al espectador es, para Carla Tarruella, un fin en sí mismo. No le interesa pintar códigos, pinta lo invisible, para que el espectador viva o reviva una experiencia pasada o sugerida.

La belleza es además —en palabras del crítico— una consecuencia de la cultura. Los artistas —sigue— “realizan obras muy variadas cuyas metas estéticas se pueden situar en lo sublime, lo horroroso, lo maravilloso, lo pintoresco e incluso en lo feo. El artista trata, sencillamente, de conseguir llegar con su obra al más alto grado en la categoría que implícitamente ha elegido”.

“Para poder enjuiciar y por tanto disfrutar plenamente de la obra de arte, es necesario saber qué idea de belleza ha perseguido el artista en cada obra, bajo qué condiciones se ha hecho ese camino y qué cualidades posee la obra concreta de la que se pretende disfrutar”.

Me interesa especialmente tomar esta reflexión como referencia en el punto de partida para transitar por el proceso creativo que culmina en *Me llaman soledad*. Qué idea de belleza persigue Carla Tarruella y cómo ha sido ese camino, son indispensables para disfrutar plenamente de su obra.

El espectador podrá leer e interpretar libremente las obras, pero necesitará de ese conocimiento que apunta Maderuelo para que la experiencia estética sea más completa. Desgranar qué claves del contexto mueven a la artista a tomar la pintura como lenguaje, o bien la aspiración que desencadena el inicio de cada obra, su proceso y cuándo determina su conclusión.

El azar le da la oportunidad de conectar con un medio que hasta los 29 años le había rondado desde la admiración cuando una exposición de Van Gogh le impacta siendo niña, y un memorable viaje a Francia le abre y sorprende pictóricamente.

El proceso de aprendizaje con la formalidad del dibujo, el óleo y la tela son su base, que ha discurrido siempre autodidacta. Investiga, mezcla colores, materiales, escribe, cocina, pinta. Es una creadora infatigable movida por una fuerte necesidad de resolver su personal dificultad de comunicación y por una desbordante curiosidad. Ese es su motor.

El óleo se apoderó de ella y la invadió hasta el punto de tener que abandonarlo ya en 2007. Prácticamente toda la exposición se ha alejado de esta técnica para zambullirse plenamente en las aguas donde pigmentos y acetatos le proporcionan las luces, sombras, profundidad y perspectiva que busca.

Su técnica, como ella, es valiente, camina con paso firme. Se sirve de ella manejándola con infinita curiosidad y respeto, escuchándola. En cada obra “baila” con sus colores, entra en ese coqueteo por el que se mueve con soltura y donde más segura se siente. Empieza como un juego, algo le impulsa a empezar, y tras ese primer estadio “llega a volcar el alma” para acabar exhausta, tras el proceso de resina en su última etapa. El aspecto acuoso del material crea esa sensación de inmersión total en la obra y la resina, a la que llega tras esa incansable búsqueda. Satisface su deseo de comunicar. Tras el suspense llega al último estadio de la obra, momento en el que se produce el reencuentro.

Su gesto profundamente expresionista ha ido alcanzando libertad a medida que el dominio de la técnica —muy personal y compleja—, le ha permitido trasladar con fluidez aquello que quiere evocar para recordarse a sí misma y provocar en el espectador “estados del alma”.

El gesto de Carla se liberó de la forma tras las series de flores o retratos *Encarcelado 1*, *Camino a casa*, *Pasará*, entre otras obras presentes en la exposición, a modo de hilo conductor, para devenir una plasmación de momentos de íntima comunicación con su interior y con la naturaleza.

Su arte se aleja de la representación y se mueve hacia la acción de la materia, sin control, aunque todavía vemos en alguna obra el recuerdo de la pauta, la geometría, la repetición, como un mantra en el que encuentra la tranquilidad y le permite avanzar (*Cosquillas en la arena*, 2012).

Su estilo marcadamente matérico en las obras más recientes circula por los canales construidos en sus fases creativas tras las que, fruto del agotamiento físico y mental, necesita recuperarse. En ese proceso asimila y emprende nuevos horizontes. Cada reto, desde su primer encargo, le ha obligado a medirse consigo misma y le ha lanzado a esas etapas frenéticas en que su estudio, como reducto donde nadie la molesta, la atrapa hasta ver concluidas las obras.

El informalismo en Carla Tarruella responde a la indagación en la pintura como medio para comunicar con el mundo. Es siempre una necesidad vital provocada por ser una piel sensible que sufre con el contacto directo y necesita protección. Veo en la pintura su refugio, su espacio íntimo donde encuentra cierto confort, donde calma su inquietud y encuentra el modo de comunicarse. Nos habla de su dificultad para conectar con el mundo real, aquello que está “ahí afuera”. Las relaciones personales, para nadie exentas de complejidad, son vividas por ella con extrema sensibilidad. Y se expresa en estos términos: “cuando alguien tiene la necesidad de imbuirse de arte o de utilizar el arte como la vida que quiere vivir, finalmente es

porque necesita expresar o necesita comunicarse, o tiene una visión del mundo que no siempre es fácil de comunicar en la vida cotidiana”.

El proceso creativo le permite vomitar, escupir tal y como visualiza ella esa utilización de la naturaleza humanizada en aquella ya lejana serie de flores. Aspira a superar procesos personales especialmente dolorosos y en la pintura recupera su libertad. Su acercamiento al lenguaje artístico es terapéutico, vital, llega a él por necesidad. Siente que fotografía su alma sin códigos ni prejuicios y verse a sí misma, con distancia, le permite continuar y no perderse.

En la evolución de su técnica ha habido obras que no han superado su estado experimental, como actos fallidos abandonados. Escenarios que no se han llenado y son relegados o destruidos o, por qué no, revisitados más adelante y transformados (*Laberinto magenta y amarillo*).

“¿En mérito de qué encantamiento, de qué magia, consigue tal hombre superar los límites del tiempo y de la muerte? (...) si ha sido pintor, creó con los siete colores del espectro, y mediante la distribución peculiar de luces y sombras un cuadro que, después de haberlo visto por primera vez, nos ha resultado inolvidable”. Esta cita del gran poeta, ensayista y novelista austríaco Stefan Zweig, ahonda de nuevo en la capacidad del arte de conmovir, de superar el tiempo. Por ello, como apunta también Carla Tarruella la obra debe sobrevivir al examen visual, y si no lo consigue es destruida. De alguna manera —se refiere la artista— cuando el arte no tiene ni tiempo, ni raza, no tiene edad, no tiene nada, cuando realmente hay algo que perdura es porque, de repente, algo que viene o parte de un individuo se convierte en universal.

La figuración ha ido diluyéndose en su trayectoria, buscando la esencia expresiva con menos, recurriendo al agua para provocar a los pigmentos naturales. Su reacción es en parte espontánea, en parte buscada por la artista. Su aspiración, lanzarse a la superficie con la mayor capacidad de vacío, desechando los límites y las barreras, porque necesita fluir.

Su pasión y educación literarias formen parte intrínseca de la obra, tanto en el contenido como en la forma. Shakespeare, Flaubert, Baudelaire, Virginia Woolf, Borges, Clarice Lispector, son figuras esenciales en su formación de las que bebe ansiosa al encontrar en ellas una referencia.

En el momento en el que ella identifica un estado, lo nombra. Sus títulos, escogidas palabras que encierran una poderosa capacidad de evocación, cierran el proceso cuando este ha concluido añadiendo a su valor plástico una intensa carga semántica. Empieza por crear imágenes mientras se pierde en sus paisajes, donde encuentra refugio, y al completar la obra nombrándola, aparece el sentido, cargado de significado. Tras un debate inicial logra moverse entre el lenguaje literario y el lenguaje plástico como una unidad, ambas se necesitan: *Encontrando estrellas*, *Marea-lluvia sobre un alma transitada*, *Corazón despeinado* o *Cruzando las aguas*. Laberinto, travesía, estados del alma, su alma.

Es interesante comprobar cómo algunas de las obras de la exposición son puntos de inflexión entre una fase y otra. *Cosquillas en la arena* y *Cruzando las aguas* remiten todavía a una secuencia seriada en la capa, un gesto repetido, la música. En el primero de forma más evidente y en el segundo más sugerido, deslizándose hacia la espontaneidad del trazo y al movimiento de los materiales.

En *Laberinto magenta y amarillo*, obra revisitada, se produce directamente con cierta brutalidad la rotura de geometrías, su destrucción, escaleras que se caen. Formalmente ha prescindido del metacrilato que también había usado en obras anteriores y aplica la resina que destruye barreras y le da esa conexión directa con el espectador. A la exposición de la Fundació Vila Casas llega habiendo alcanzado soltura y seguridad ganada tras 15 años de trabajo, seis exposiciones individuales, otras tantas colectivas y algunas incursiones en las citas del mercado del arte. Su trayectoria, en la que ha forjado un poderoso estilo, sin duda sumergirá al espectador en su mundo.

The Process as Artwork

Mercedes Basso

Speaking about the work of Carla Tarruella, so personal and so intertwined with her life, leads me to a text by the critic and poet Javier Maderuelo. For him art aspires to beauty and it is this aspiration that sets art apart from all other human activities. “What moves us in an artwork is its capacity to transmit an idea or a feeling of beauty to whoever is viewing it.”

For Carla Tarruella the ability to move the viewer is an end in itself. She is not interested in painting ciphers or the invisible so that the viewer may live or relive a suggested or real experience.

What is more, beauty is, in the words of the critic, a consequence of culture. Artists, he says, “produce a range of works whose aesthetic aims may be found in the sublime, the horrific, the wonderful, the picturesque or even the ugly. The artist simply tries to take their work to the highest level in the category they have implicitly chosen.

To be able to judge and therefore fully enjoy a work of art it is necessary to know which idea of beauty the artist has aimed for in each piece, under what conditions the path has been taken, and what qualities the actual work being enjoyed possesses.”

I am especially interested in taking these reflections as a starting point to describe the creative process that has culminated in *They Call Me Solitude*. Knowing which idea of beauty Carla Tarruella pursues and what the journey has been is the key to fully enjoying her work

The viewer may read and interpret freely her work, but they would need the knowledge described by Maderuelo to make the aesthetic experience more complete. They would need to discern which contextual keys move the artist to

make painting her language, as well as the aspiration which leads to each piece being stated, its process and to the determining of its conclusion.

Chance brought her into contact with a medium which until the age of 29 she had been a great admirer of ever since a Van Gogh exhibition made a great impression on her as a child, and a memorable trip to France opened her eyes to painting.

She is self-taught in the principles of drawing, oil and canvas. She experiments, mixes colours and materials, writes, cooks and paints. She is a tireless creator propelled by an intense need to overcome her personal difficulty with communication and by her insatiable curiosity. This is what drives her.

Oil painting took a hold of her and her life to such an extent that she had to abandon it in 2007. Almost all the works in this exhibition are free of this technique. She has immersed herself completely in works where pigments and acetates provide her with the light, shade, depth and perspective she seeks.

Her technique, like her, is daring and walks with an unfaltering step. She uses it with boundless curiosity and respect. She listens to it. In each work she “dances” with her colours and embarks on a “romance” where she moves more freely and feels more secure. Beginning as a game, something drives her to start. After this first stage she “pours out her soul” and finishes exhausted at the final stage of applying resin. The watery aspect of the material creates a sensation of total immersion in the work as well as the resin, to which she arrives after her tireless search. It satisfies her desire to communicate. After a pause comes the last stage of the work, the moment of reunion.

Her profoundly expressionistic strokes have become freer as she has gained more control over her very personal and complete technique. It has allowed her to fluidly transmit what she wants to evoke so as to remind herself of who she is and produce in the viewer “states of spirit”.

Carla’s strokes freed themselves from form in the series of flowers or portraits *Encarcelado 1* (Imprisoned 1), *Camino a casa* (Path Home) and *Pasará* (It Will Pass), as well as in other central works in the exhibition. They became a portrayal of moments of intimate communication with her interior and with nature.

Her art moves away from representation and towards the action of material, without control, although we can still see in the occasional piece the faint memory of a rule, of geometry or of repetition, almost like a mantra providing a gateway to peace and advancement (*Cosquillas en la arena*, [Swirls in the Sand], 2012).

The markedly matterist style of her most recent works is a product of creative phases after which, due to physical and mental exhaustion, she needs to recuperate. In this part of the process she sets out for and embraces new horizons. Each challenge, since her first commission, has forced her to measure up to herself and throw herself into frenetic bouts of creation in her studio; that refuge where nobody can disturb her and which holds her prisoner until the work is finished.

Informalism in Carla Tarruella’s work is a response to experiments in painting as a means of communicating with the world. It is an ever-present necessity brought about by being thin-skinned and suffering from direct contact and needing protection. I see her refuge in painting, her personal space where she finds a degree of comfort, where she calms her unease and finds a way of expressing herself. She speaks to us of her difficulty in connecting with the real world, with what is “out there”. Personal relationships, which nobody finds free of complexities, are lived by her with extreme sensitiveness. She expresses herself in these terms, “When a person has to steep themselves in art or live through art, in the end it is because they need to express themselves and communicate, or they have a view of the world that is not easy to talk about in everyday life.”

The creative process allows her to unload her visualisation of this use of humanised nature in that now distant series of flowers. She aspires to overcoming especially painful personal processes, and in the act of painting she wins back her liberty. Her approach to artistic language is therapeutic, vital, she reaches out for it through

necessity. She feels that photographing her soul free of ciphers and prejudgements and seeing herself, with distance, enables her to carry on and not lose herself.

In the course of the evolution of her technique there have been works which were unable to go beyond their experimental status, almost abandoned failed attempts. Stages that have not been filled and were left to one side or destroyed, or later revisited and transformed (*Laberinto magenta y Amarillo* [Magenta and Yellow Labyrinth])

“By what spell, by what magic, does such a man overcome the limits of time and death? (...) If he was a painter, he created, with the seven colours of the spectrum and with a particular distribution of light and shade, a picture which, after having seen it for the first time, we are unable to forget.” This passage by the great Austrian poet, essayist and novelist Stefan Zweig touches on art’s ability to move us, and go beyond time. This is why, as Carla Tarruella also points out, a work should pass a visual examination, if not, it should be destroyed. In some way, according to the artist, when art has no time, no pedigree, it has no age, it has nothing, when something really does last it is because, suddenly, something jumps out or part of an individual becomes universal.

Figuration has become diluted in her career; she seeks the expressive essence with less, resorting to water to spur on natural pigments. Her reaction is in part spontaneous, in part looked for by the artist. Her aspiration is to head for the surface with a greater capacity for the void, breaking through limits and barriers, because she needs to flow.

Her literary passions and interests are intrinsic to her work, as much in content as in form. Shakespeare, Flaubert, Baudelaire, Virginia Woolf, Borges, and Clarice Lispector, are central figures in her cultural education. She reads them looking for inspiration.

The moment she identifies a state, she names it. Her titles, words chosen for their evocative power, close the process by adding an intense semantic charge to the

visual power of her pieces. She starts by creating images while she loses herself in their landscapes where she finds refuge, and, on completing the work by naming it, the meaning appears, loaded with significance. After an initial debate she manages to move between literary language and visual language as a unit, each needing the other: *Finding Stars*, *Tide-Rain over a Travelled Soul*, *Unkempt Heart* and *Crossing the Waters*. Labyrinth, crossing, states of the soul, her soul.

It is interesting to see how some works in the exhibition are turning points between one period and another. *Swirls in the Sand* and *Crossing the Waters* make us think of a sequence serialised in layers, a repeated gesture or music. In the first piece more obviously, while in the second it is more suggested, tending more towards spontaneity of strokes and movement of materials.

In *Magenta and Yellow Labyrinth*, a reworked piece, a rupture of geometry is immediately achieved with a certain brutality, destroyed like falling stairs. Formally she has dispensed with the methacrylate she had used for previous works, and applies resin which breaks down barriers and gives her a direct connection with the viewer.

This exhibition at the Fundació Vila Casas sees her reaching a level of fluency and confidence born of 15 years work, six solo exhibitions, collective shows and a certain amount of success on the art market. Her creations, in which she has forged a powerful style, will doubtless immerse the viewer in her world.

Carla Tarruella
(Barcelona, 1966)

Nascuda en el si d'una família nombrosa i de tarannà emprenedor, Carla Tarruella ha crescut envoltada de forts referents, tant artístics com literaris, i que han alimentant el seu món interior al llarg dels anys.

Seguint el seu esperit autodidacta i fortament creatiu, aterrà en el món de l'experimentació pictòrica amb 29 anys quan, després de tenir el seus fills, li regalaren una caixa de pintures. Des d'aleshores els pigments s'han convertit en la seva arma, la veu de les seves emocions, el mitjà ideal per comunicar-se envers el món i amb el qual ha trobat l'equilibri necessari que aplica tant en la seva vida artística com en l'empresarial i gastronòmica representada en dos restaurants, Acontraluz i Cornelia&Co., que condueix amb gran èxit a la ciutat comtal.

Les seves obres s'han pogut veure en exposicions individuals en galeries com Miquel Alzueta i N2 a Barcelona i Rayuela a Madrid, així com en nombroses exposicions col·lectives i en fires de caràcter internacional.

